

Sygn. akt II Ca 249/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski SO Marzenna Ernest
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2013 roku w S.

sprawy z powództwa (...) **Związku (...)** w S.

przeciwko **L. W.**

o **wydanie**

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 30 października 2012r., sygn. akt I C 1581/11

1. **oddala apelację;**
2. **zasądza od pozwanego L. W. na rzecz powoda (...) Związku (...) w S. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

sygn.akt II Ca 249/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny, nakazał pozwanemu L. W., aby opuścił i wydał powodowi (...) Związkowi (...) w S. fragment nieruchomości gruntowej- ogród działkowy oznaczony numerem 231, położony na terenie Rodzinnego O. działkowego im. (...) przy u. C. 120 w S. (pkt I). Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd I instancji rozstrzygnięcie oparł na następującym stanie faktycznym:

W dniu 8 maja 2007 r. L. W. złożył deklarację członkowską (...) Związku (...) wnosząc jednocześnie o przydzielenie mu do użytkowania działki na terenie Rodzinnego O. działkowego im. (...) w S..

Uchwałą z dnia 7 maja 2007 r. zarząd ROD im. (...) przyjął L. W. w poczet członków i przydzielił na jego rzecz znajdujący się w użytkowaniu (...) Związku (...) ogród działkowy o numerze 231 położony na terenie ROD im. (...) przy ul. (...) w S..

Po uzyskaniu przydziału L. W. zamieszkał w altance posadowionej na terenie ogrodu przenosząc tam również swoje rzeczy osobiste, co skutkowało tym, iż w dniu 2 czerwca 2008 r. zarząd ROD (...) w S. podjął uchwałę w przedmiocie pozbawienia pozwanego członkostwa w związku i prawa użytkowania działki nr (...) z powodu wykorzystywania działki na cele mieszkaniowe.

W dniu 25 listopada 2008 r. (...) Komisja Rozjemcza (...) O. w S. wydała orzeczenie o oddaleniu odwołania L. W. od uchwały zarządu ROD pozbawiającej go członkostwa i prawa użytkowania działki, zaś w dniu 13 stycznia 2009 r. Prezes (...) Związku (...) odmówił złożenia skargi od orzeczenia Okręgowej Komisji Rozjemczej (...) w S. z dnia 25 listopada 2008r.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2009 r. wydanym w sprawie I C 109/09 Sąd Okręgowy w Szczecinie w oddalił powództwo L. W. o uchylenie uchwały zarządu ROD im. (...) z dnia 2 czerwca 2008 r.

Wyrokiem z dnia 3 marca 2010 r. wydanym w sprawie I Aca 724/09 Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację L. W. od wyroku Sadu Okręgowego z dnia 16 lipca 2009 r.

Pismem z dnia 12 lipca 2011 r. zarząd ROD im. (...) w S. zażądał od pozwanego wydania działki nr (...) w terminie 14 dni, gdyż zamieszkiwał on nadal w altance znajdującej się na terenie działki, która jest częścią ROD im. (...) w S..

Pozwany opuszcza altanę jedynie w okresach zimowych i przenosi się do mieszkania znajomych. W altance znajduje się piec, umywalka i toaleta. L. W. nie ma dostępu do energii elektrycznej, która została mu odcięta. W dniu 1 grudnia 2001 r. wydano orzeczenie o stwierdzeniu u pozwanego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Obecnie pracuje on na 1/4 etatu, a jego wynagrodzenie wynosi 500 zł miesięcznie.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy powództwo oparte o treść art. 222 § 1 k.c. uznał za zasadne.

Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, grunty są przekazywane w użytkowanie, ewentualnie w użytkowanie wieczyste, (...) Związkowi (...). Mimo utraty mocy przez wskazany przepis z dniem 12 lipca 2012 r. wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2012 r., sygn. akt K 8/10, ogrody działkowe skutecznie nabyły prawa do tychże gruntów w okresie obowiązywania przepisu. Sąd podkreślił ponadto, iż zgodnie z art. 14 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy, (...) Związek (...) ustanawia w drodze uchwały na rzecz swojego członka bezpłatne i bezterminowe prawo używania działki i pobierania z niej pożytków (użytkowanie działki). Ten przepis również został uznany za niezgodny z Konstytucją, jednakże Trybunał orzekł, iż utracił on moc obowiązującą z upływem 18 (osiemnastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw. Nadal zatem możliwe jest ustanawianie przez związek praw używania działek na rzecz członków związku. Skoro (...) Związek (...) zachował tę kompetencję, to niewątpliwie musi nadal korzystać z prawa do użytkowania nieruchomości. Użytkownicy poszczególnych ogrodów nabywali swoje prawa do korzystania z ogrodu, jako prawa pochodne od tych, które przysługiwały samemu związkowi.

Wobec powyższego, Sąd Rejonowy stwierdził, iż pozbawienie pozwanego prawa użytkowania ogrodu sprawiło, iż utracił on tytuł prawny do władania gruntem skuteczny wobec powoda. Powód zaś jako użytkownik gruntu mógł skorzystać ochrony przewidzianej dla podmiotów ograniczonych praw rzeczowych. Zgodnie z art. 222§1 k.c. w zw. z art. 251 k.c., mógł żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem niego uprawnienie do władania rzeczą.

Na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda, a nie kwestionowanych przez pozwanego, za bezsporne Sąd uznał wydanie uchwał prowadzących do pozbawienia pozwanego tytułu prawnego do działki. Podkreślenia wymagało przy tym, iż wskazana uchwała podlegała kontroli zarówno w trybie postępowania przed organami związku,

jak i na drodze postępowania przed sądem powszechnym. Ostatecznie powództwo w tym przedmiocie zostało prawomocnie oddalone.

Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 365§1 oraz art. 366 k.p.c. w toku niniejszego postępowania pomiędzy tymi samymi stronami sąd nie mógł ponownie oceniać skuteczności pozbawienia pozwanego prawa do używania ogrodu działkowego. Pozwany zresztą nie zgłaszał żadnych argumentów, które miałyby świadczyć o prawie do władania sporną nieruchomością.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił argumentu pozwanego opartego na powołaniu się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2012 r., gdyż w ocenie Sądu orzeczenie to nie miało wpływu na rozstrzygnięcie o zasadności przedmiotowego powództwa. Nie zmieniało ono, bowiem statusu prawnego spornej działki, a ponadto wskazane przepisy, nie utraciły mocy obowiązującej z chwilą ogłoszenia wyroku, utrata ich mocy obowiązującej została odroczone o 18 miesięcy. W tym stanie rzeczy przepisy te nadal funkcjonują w obrocie prawnym i kształtują sytuację prawną jego podmiotów.

Uwzględniając powyższe, Sąd uznał powództwo oparte o treść art. 222§1 k.c.

Z uwagi na fakt, iż żądanie wydania obejmowało działkę gruntu zabudowaną altaną, którą pozwany traktował jako miejsce swojego zamieszkania, Sąd Rejonowy rozważał również potrzebę stosowania w niniejszej sprawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2005.31.266 j.t.). Na podstawie definicji ustawowych pojęcia lokator (art. 2 ust. 1 pkt 2) oraz lokal (art. 2 ust. 1 pkt 4) Sąd stwierdził, iż chociaż pomieszczenie zajmowane przez pozwanego było przez niego wykorzystywane do celów mieszkaniowych i zostało do tego przystosowane, to jednocześnie nastąpiło to wbrew wyraźnemu zakazowi ustawowemu. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych działka w rodzinnym ogrodzie działkowym nie może być wykorzystywana do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych i wykonywania działalności gospodarczej.

Nadto Sąd wskazał, iż ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego znajduje zastosowanie do osób zaliczanych do kategorii lokatorów. Ta zaś nie obejmuje osób zajmujących lokal na podstawie prawa własności, tymczasem zgodnie z art. 15 ust. 2 o rodzinnych ogrodach działkowych obiekty znajdujące się na działce, wykonane lub nabyte ze środków finansowych użytkownika działki, stanowią jego własność. Pozwany jako właściciel altanki nie podlegał regulacjom ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w pkt II. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał, iż pozwany jako osoba przegrywająca proces, powinna być obciążona obowiązkiem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu. Na koszty te składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł i wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 60 zł, ustalone na podstawie § 9 pkt 3 w zw. z §6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w całości oraz wniósł o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany podniósł, iż powód nie wskazał dowodu na okoliczność posiadania przez niego tytułu prawnego do dysponowania nieruchomością będącą przedmiotem w niniejszej sprawie, co w konsekwencji prowadzi do możliwości braku legitymacji czynnej w rozpoznawanej sprawie. Wskazał przy tym, iż legitymację w rozpoznawanej sprawie posiadała Gmina S. jako właściciel gruntu, nie zaś (...) Związek (...).

Ponadto, apelujący nie zgodził się ze stanowiskiem Sadu I instancji, iż przepisu uznane za niekonstytucyjne nadal obowiązują. Wskazał on, iż orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego ma charakter *ex tunc* i bez znaczenia pozostaje fakt odroczenia terminu utraty obowiązania wskazanych przepisów.

Pozwany wskazał również, iż znajduje się w ciężkiej sytuacji materialnej, jest osobą niepełnosprawna i w związku z tym nie ma możliwości opuszczenia altany. Ponadto wskazał, iż Powód ma świadomość sytuacji, w jakiej znajduje się pozwany, wobec czego jego zachowanie przeczy zasadom współzycia społecznego oraz postępowania w dobrej wierze.

Pozwana zarzucił nadto Sądowi Rejonowemu, iż przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy nie wziął pod uwagę zasad współzycia społecznego oraz okoliczności naruszenia przez powoda art. 5 k.c. przez nadużycie swego prawa.

W odpowiedzi na powyższą apelację z dnia 11 lutego 2013 r., powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji. Wskazał, iż utrata mocy obowiązującej art. 10 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych nie spowodowała utraty przez powoda tytułu prawnego do władania nieruchomością.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie, należy odnieść się do zarzutu pozwanego, którym kwestionuje legitymację czynną powoda. Jako podstawę uzasadniającą brak tejże legitymacji, pozwany wskazał na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2012r. w sprawie TK 8/10, którym to wyrokiem Trybunał uznał, iż przepis art. 10 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych jest niezgodny z art. 2, 21 ust. 1 oraz 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten przestał obowiązywać z dniem ogłoszenia, to jest z dniem 20 lipca 2012r.

Wskazany przepis regulował, iż grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność jednostki samorządu terytorialnego, przeznaczone w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego pod rodzinne ogrody działkowe, przekazuje się nieodpłatnie w użytkowanie (...) Związkowi (...). Grunty, o których mowa w ust. 1, mogą być oddawane nieodpłatnie (...) Związkowi (...) w użytkowanie wieczyste. Przepis ten stanowił podstawę prawną nabywania przez (...) Związek (...) gruntów w użytkowanie lub użytkowanie wieczyste i przyznawał (...) wyłączność w tym zakresie. Trybunał kwestionując konstytucyjność wskazanego przepisu nie negował samego faktu nabywania przez (...) określonych praw do gruntów, lecz wyłączność, jaka mu przysługiwała w tym zakresie. Wobec powyższego, należy stwierdzić, iż z dniem utraty obowiązania przez wskazany przepis upadła podstawa nabywania gruntów w użytkowanie wyłącznie przez (...).

Należy w tym kontekście wskazać, iż powyższe orzeczenie nie spowodowało odebrania (...) Związkowi (...) praw do gruntów, które uprzednio nabył. Jak wynika z akt sprawy, Rodzinny O. Działkowy im. (...) w S. funkcjonuje od 1947 roku, przy czym, wcześniej miał status prawny Pracowniczego O. Działkowego. Stosownie do treści przepisu art. 41 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, pracownicze ogrody działkowe istniejące w dniu wejścia w życie ustawy stały się rodzinnymi ogrodami działkowymi w jej rozumieniu. A zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, prawo do zawiadywania terenem położonym pod ogrodem (...), (...) otrzymał nie na podstawie uznanego za niekonstytucyjny art. 10, lecz na podstawie przepisów przejściowych i przechodnich ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych.

Gdyby nawet podstawą nabycia użytkowania terenu pod ogrody działkowe był art. 10 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, to należy stwierdzić, że słuszny jest pogląd Sądu Rejonowego, iż prawo nabyte, chociażby na podstawie niezgodnego z konstytucją przepisu, istnieje i przysługuje podmiotowi, które je uprzednio nabył. Co więcej, prawo to nie wygasa z dniem stwierdzenia niekonstytucyjności przepisu stanowiącego podstawę nabycia. Stanowisko takie znajduje swoje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stwierdził, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie jest skuteczny *ex tunc* w takim zakresie, w jakim naruszałoby to zasadę ochrony praw nabytych

(wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2011 r. II CSK 335/10). W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego uznanie, iż (...) utraciło prawa do przedmiotowego gruntu, stanowiłoby naruszenie znajdującej swoje oparcie w art. 2 Konstytucji zasady ochrony praw słusznie nabytych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd II instancji uznał, iż powód posiada legitymację czynną.

Skarżący w apelacji podniósł również, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu jakiekolwiek prawo do rozporządzania wskazanym gruntem, gdyż nie jest jego właścicielem. Wskazał w związku z tym, iż władnym do rozporządzania gruntem, a więc i pozbawienia pozwanego prawa do korzystania z niego, jest wyłącznie Gmina S., jako właściciel gruntu.

Odnosząc się do tego zarzutu należy stwierdzić, że rację ma Sąd Rejonowy ustalając, że powodowi przysługuje ograniczone prawo rzeczowe - użytkowanie terenu na którym zorganizowany jest Rodzinny O. Działkowy im. (...) W S.. Ustawa o rodzinnych ogrodach działkowych nazywa prawo Rodzinnych O. Działkowych do terenu "użytkowaniem", w tym zakresie posługuje się nazwą prawa przewidzianą w kodeksie cywilnym w art. 252. Użytkowanie jest ograniczonym prawem rzeczowym, o czym stanowi z kolei przepis art. 244 § 1 k.c. Zgodnie zaś z art. 251 k.c. do ochrony ograniczonych praw rzeczowych stosuje się przepisy o ochronie własności, a więc przepis art. 222 k.c. Osoba posiadająca ograniczone prawo rzeczowe, ma prawo zatem żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Powód zatem ma prawo żądać wydania mu działki położonej na terenie ogrodów przez osobę, która władała nią faktycznie to tej przez pozwanego. Pozwany L. W. mógłby zwalczyć to żądanie jedynie poprzez wykazanie, że przysługuje mu skuteczne względem powoda uprawnienie do władania rzeczą.

Prawo użytkowania przysługujące powodowi, jako ograniczone prawo rzeczowe, należy stosownie do treści przepisu art. 254 k.c. do kategorii praw niezbywalnych. Niezbywalność użytkowania oznacza, że nie może ono stanowić przedmiotu obrotu prawnego. Jest to cecha charakteryzująca każde użytkowanie, bez względu na przedmiot użytkowania i osobę użytkownika. W związku z tym, nie mogło być ono skutecznie przeniesione na inną osobę, w tym na członka (...) Związku (...), jakim swego czasu był pozwany.

Wobec powyższego należało określić, jaki charakter prawny miało oddanie pozwanemu przedmiotowej działki do korzystania.

Z treści przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych wynika, iż (...) Związek (...) ustanawia w drodze uchwały na rzecz swojego członka bezpłatne i bezterminowe prawo używania działki i pobierania z niej pożytków (użytkowanie działki). W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew użytemu określeniu, iż pozwany będzie „użytkował” działkę, nie mamy tu do czynienia z przekazaniem ograniczonego prawa rzeczowego. Byłoby to bowiem sprzeczne z niezbywalnym charakterem użytkowania. Sąd II instancji uznał w związku z tym, iż (...), przyjmując pozwanego w grono swoich członków, udostępnił pozwanemu w 2007r. działkę nr (...) i na podstawie stosunku obligacyjnego dał mu prawo do korzystania z niej. Stosunek ten, zdaniem Sądu, stanowi typ umowy pozakodeksowej, która wykazuje duże podobieństwo do beczynszowego użytkowania działki, uregulowanego treścią przepisu art. 708 k.c.

Należy nadto wskazać, iż choć przepis art. 14 wskazanej ustawy został uznany za niezgodny z konstytucją, to jednak (tak jak i pozostałe fundamentalne przepisy ustawy uznane za niezgodne z konstytucją) nadal zachował on obowiązującą moc prawną. Zgodnie z decyzją Trybunału Konstytucyjnego, będzie on, jaki pozostałe przepisy, obowiązywać do 20 stycznia 2014r. W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Trybunał wskazał, iż: stwierdzenie niekonstytucyjności tak wielu przepisów ustawy o .rodzinnych ogrodach działkowych pociąga za sobą doniosłe skutki prawne. Obala bowiem domniemanie konstytucyjności podstaw prawnych utworzenia i funkcjonowania (...) Związku (...) na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał, rozważając skomplikowany układ stosunków prawnych powstałych na gruncie ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, a wcześniej jeszcze na podstawie ustawy z 1981 r., której ustawa o rodzinnych ogrodach działkowych jest następcą prawnym, uznał, iż wejście w życie wyroku z dniem ogłoszenia spowodowałoby, iż znaczny obszar stosunków społecznych w Polsce byłby regulowany przez ustawę w dużej mierze

wydrążoną ze swej treści przez wyrok TK. Dopuszczenie do powstania w systemie prawa tak znaczących luk prawnych w ustawie o rodzinnych ogrodach działkowych – powodujących pełną niestosowalność tego aktu, nosiłoby znamiona tzw. wtórnej niekonstytucyjności. Z tej racji, Trybunał zdecydował się odroczyć utratę mocy obowiązującej wszystkich przepisów uznanych za niekonstytucyjne, z wyjątkiem art. 10 ustawy o .rodzinnych ogrodach działkowych.

Z powyższego wynika, że podstawy prawne działania (...) oraz funkcjonowania rodzinnych ogrodów działkowych. w Polsce, pomimo obalenia domniemania zgodności z Konstytucją, nadal obowiązują i mogą być stosowane. Pod rządami tych przepisów pozwany został pozbawiony członkostwa i prawa użytkowania działki nr (...). Uchwała Zarządu ROD (...) w S. z dnia 2 czerwca 2008 r. jest prawomocna. Po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego, pozwany na podstawie przepisu art. 32 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych dochodził swoich praw na drodze sądowej. W materii dotyczącej tejże uchwały wypowiedział się zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny. Orzeczenie zapadło przy udziale stron również tego postępowania. Zgodnie z treścią przepisu art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz organy państwowe.

Stwierdzić zatem należy, że stosunek obligacyjny, dający pozwanemu prawo do korzystania z działki został skutecznie wypowiedziany. Pozwany utracił prawo do korzystania z gruntu i tym samym ma obowiązek wydać działkę powodowi w myśl powołanego przepisu art. 222 k.c.

Nie zasługują w ocenie Sądu Okręgowego na uwzględnienie zarzuty pozwanego, iż działaniem sprzecznym z zasadami współzycia społecznego, pozwany naruszył art. 5 k.c., który stanowi, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był spreczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnione nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Prawo podmiotowe, o którym mowa w powołanym przepisie, rozpatrywać należy przede wszystkim jako sytuację prawną podmiotu, który uzyskuje wolność zachowań w określonej sferze prawnej lub przestrzennej oraz kompetencję do dokonywania czynności prawnych dotyczących tej sytuacji. W związku z tym, wszystkie pozostałe podmioty mają obowiązek nie ingerować w tę sferę zarówno poprzez czynności prawne, jak i faktyczne, ponieważ podmiot uprawniony dysponuje względem nich roszczeniem (zarówno materialnoprawnym, jak i procesowym) o zaniechanie takich naruszeń.

Działanie powoda w niniejsze sprawie stanowiło realizację jego uprawnień, poprzez które zmierzał do ochrony swego prawa i spowodowania realizacji jego decyzji przez pozwanego. Sąd nie dopatrywał się w działaniu powoda naruszenia zasad współzycia społecznego. Pozwany miał świadomość, iż w przypadku wykorzystywania działki niezgodnie z przepisami prawa może zostać pozbawiony członkostwa w spółdzielni oraz prawa użytkowania działki nr (...). Wobec naruszenia przez pozwanego zasad funkcjonowania Rodzinnego O. Działkowego (...) W S., skutkujących utratą przez niego uprawnień w stosunku do powoda, (...) miał podstawy do wystąpienia o ochronę prawa, użytkowania działki nr (...).

Nie znajdując zatem podstaw do zmiany czy też uchylecia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydane zostało na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. Pozwany jest stroną przegrywającą to postępowanie, zatem obowiązany jest zwrócić powodowi koszty obejmujące wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, ustalone na podstawie art. 12 ust.1pkt 1 w związku z § 6 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2005r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.163, poz.1349 ze zm.) na kwotę 60 złotych, zasądzoną w punkcie 2 wyroku.